

DORU ANTONESI

**POVEȘTI CENZURATE.
,
FALSURI COMBINATE**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

CUVINȚEL-ÎNAINTE

Întrucât este în fibra noastră strămoșească de români obiceiul de a alinta lucrurile care ni-s foarte dragi, fie ele pâini, slănină sau fasole, și a le chema pe numele de pâinici, slăninuță și fasolică, m-am lăsat străbătut de această pornire și n-am scris un cuvânt-înainte, ci doar un cuvințel. Această cărticică cuprinde, prin urmare, o grămăjoară de textișoare și textulețe scrise de-a lungul vremii din diverse motive. Textișoarele sunt acele texte drăguțe scrise din motive superficiale, iar textulețele sunt texte scrise din motive mai profunde, dar care au dimensiuni mici. În caz că vă puneți întrebarea de ce sunt de două tipuri, deși arată aproape la fel. Și pentru că orice artist care se respectă are cel puțin un autoportret, evident că mi-am făcut și eu unul. E posibil ca cititorul neantrenat în terminologia tehnică de știința computerelor să întâmpine niscaiva dificultăți în receptarea textului. Dacă acesta este cazul, cititorul poate sări direct la paragraful următor, fără nicio supărare.

Autoportret ca Personal Computer

Iubite navigator de pe internet,

Vine o vreme când un umorist născut în 1959 trece de la fantezmele erotice la fantezmele clorotice și

apoi la fantezmele tehnice, electrotehnice și electrocasnice. Privind în lumea virtuală, plină de magazine și hoți virtuali, eu văd că nu văd nimic. Și după ce am umplut fișiere cu glume, unele sărate, altele nu, că trebuie și bolnavii de rinichi să guste câte puțin umor, mă uit ca hackerul la poarta nouă a serverului. După atâta vreme, creierul merge ca un microprocesor străvechi la 50 de megahertzi. Memoria RAM e așa de mică, încât trebuie să fac SWAP-uri dese pe caietele hard vechi. Pentru inspirație, mai merge din când în când un „overclocking”. Am un program de „overclocking” foarte bun: două șprițuri dimineața, două la prânz și zece seara. Frecvența se duce la 100 de megahertzi și mintea-ți stă în loc. Mă uit în BIOS grafic și zic: oare să dau un „reset” și să încarc setările de fabrică, tocmai acum când au apărut și pe piața românească umoriști cu interfețe groase, cu acces direct la memoria colectivă pe bancuri fără perdea?

Păi dacă bag un soft nou și strâng din floppy dinți, poate că merge. Atâta timp cât nu ne dă peste BOOT publicul.

Hai că s-au încărcat driverele, trebuie să pornesc imprimanta pentru tipar. La treabă, tinere, că rețeaua merge!

SPACE ție pe disc, navigatorule!

LOW SPACE ție!

Acestea fiind zise și apoi scrise, am împărțit textele, care, fiind în esență niște păreri, trebuiau, în mod firesc, să fie împărțite, așa cum sunt părerile. Au rezultat trei grupulețe mai mari, atât de mari, că au devenit practic grupuri, numerotate astfel:

- 1. Povești cenzurate** – scrise în perioada tristei dictaturi și a sinistrei lui soții, cum îi spunea

perioadei respective colegul meu din grupul „Divertis”, Cătălin Mireuță. Aceste texte au fost eliberate acum mulți ani de sub jugul cenzurii și au așteptat momentul potrivit să iasă la iveală.

- 2. Enigme deșuchete** – texte scrise în perioada tristei democrații de tranziție și a nesatisfăcătoare sale dezvoltări economice care prezintă fapte imaginare și reale ca și cum ar fi reale, dar mult îmbunătățite în modul fake care ne place tuturor așa de mult.

- 3. Falsuri combinate** – texte scrise în perioada veselei democrații de cumetrie, democrație care nu numai că a urmat după trista democrație de tranziție, dar și cu care s-a suprapus aproape în întregime. Aceste texte simulează evenimente istorice, descoperiri geografice, cuceriri tehnologice, biografii ale oamenilor de știință, teze de doctorat plagiate, toate fiind verificate din punct de vedere logic prin metoda dublei măsură, a falsului silogism și a terțului inclus.

Începem firesc cronologic cu grupul textelor cenzurate, cum am explicat deja, pe care ar fi trebuit poate să le numesc „Povestiri din sertar”. Aceste povestiri au fost scrise în acei ani în care românul se născuse poet, dar el intenționa ca prin muncă asiduă să ajungă și scriitor. Orice scriitor era bănuțit că ține în sertar anumite scrieri care nu puteau fi tipărite din motive de cenzură comunistă. Neavând un sertar pentru așa ceva, eu le-am ținut într-o cutie de carton din șifonier, deci un titlu mai potrivit cu realitatea istorică ar fi „Povestiri din cutia de carton” sau „Povestiri din șifonier”.

Cu excepția versurilor, toate aceste texte au fost citite între anii 1981–1984 în cenaclul studențesc „Moldavia” din Iași, bucurându-se de un succes mai mare sau mai mic, după cât de bune sau slabe erau. Unele au apărut în Foile de Festivaluri Studențești din acei ani, care erau niște publicații scrise și tipărite de niște studenți inimoși într-o sfidare relativă a cenzurii comuniste. Cum publicul din zilele noastre e cam cârcotaș de felul lui, la sfârșitul fiecărui text am atașat o copie fotografică a fiecărui manuscris ca un fel de dovadă a vechimii lui. Pentru acei cititori care au îndoieli asupra autenticității, dar (din motive care îi privesc) dețin și cantități suficiente de carbon 14 radioactiv la îndemână, am păstrat și originalele și-i aștept oricând pentru eventuale testări asupra vechimii.

1. POVEȘTI , CENZURATE

OKZONE

Câini și hingheri în fața istoriei (1982)

Noțiunea de câine vagabond e strâns legată de noțiunea de hingher, așa cum noțiunea de bolnav incurabil e strâns legată de noțiunea de medic curant, prin ceremonialul înhumării, procedură cunoscută electroniștilor sub denumirea de „punere la pământ”. Imediat după apariția lor, câinii vagabonzi au negat noțiunea de civilizație, deși aceasta era complet necunoscută. Nu e greu de înțeles de ce oamenii primitivi, care locuiau în trei centre principale: Neanderthal, Heidelberg și Cromagnon, unde au și fost descoperiți sub formă de desene rupestre, au exclamat în cor „Hrbvra hrebrve” la vederea primului hingher profesionist, expresie guturală intraductibilă, dar bogată în semnificații. Foarte mulți dintre noi ignoră aceste puncte de vedere, nereușind să privească hingherii de pe poziția câinilor vagabonzi. Din fericire, există savanții, care reușesc acest lucru, datorită vieții austere pe care o duc, în laboratoare moderne, trăind de pe o zi pe alta, în baza planurilor de cercetare. Savantul Pasteur a cunoscut cel mai bine câinii vagabonzi, folosindu-i ca materie primă la fabricarea serului antiturbare.

Un alt mare savant, dr. Otto von Hammersburger, de la Universitatea din Tübingen, a început să sosească la timp la serviciu, acum douăzeci și cinci de ani, când a descoperit oasele de la Heidelberg, împreună cu cei doi

colaboratori ai lui, dr. Heinz Spiegel și asistenta Helga Spitz. El a folosit sape automate Foreiber produse de firma americană Poppenstein and Oberlicht, cu sucursale în 12 țări europene, două americane, patru africane și una australiană. La adâncimea de 100 de metri în sol, el a descoperit un craniu uman, pe care l-a atribuit Omului de Heidelberg, un craniu de câine, oribil mutilat, pe care l-a atribuit Câinelui de Heidelberg, și o bătă artizanală, de proveniență necunoscută, pe care a denumit-o Băta de Heidelberg. Una dintre concluziile trase, pe baza absenței măselelor de minte, a fost că acest strămoș al omului nu putea deosebi un om de o bătă și un câine de un hingher. A doua concluzie, stabilită pe motiv de justificare a enormelor cheltuieli de săpare, a fost că scheletul era, în mod cert, primul hingher cunoscut din istorie.

O altă opinie vine totuși împotriva opiniei profesorului turinghenez. Profesorul rus, doctor Vasili Alexeevici Lopakov, după diverse săpături la adâncimi reduse, a făcut o descoperire epocală, în urma căreia a fost trimis în nord-estul Siberiei, acum 42 de ani, pentru a continua săpăturile la adâncimi mai mari. În urma vastei experiențe câștigate, cât și a repetatelor tentative nereușite de a se întoarce acasă, el afirmă că niciun câine vagabond nu a apărut vreodată în Siberia, atitudine motivată și de multiplele calități ale cățelei Laika, care a efectuat un zbor în Cosmos, lucru nereușit încă de prof. Lopakov și care îl face să se îndoiască de existența câinilor vagabonzi. La 87 de ani, profesorul Lopakov continuă săpăturile și apare constant în statisticile demografice la categoria: Densitatea populației sub un locuitor la mia de kilometri pătrați.

Un alt celebru paleontolog, dottore Niccolo Pastuccio, locuiește în Palermo, Sicilia, vizavi de sediul Mafiei, ceea ce îl stimulează în descoperirile pe care le face la Milano și Torino, localități situate la mare

distanță de Palermo și implicit de sediul Mafiei. Într-un cubiculum, din partea de sus a unui basorelief reprezentând un hingher roman cu bâta atacat de un gigantic câine vagabond, i-a sărit în ochi inscripția „Cave canem”. După primul ajutor acordat de un medic stagiar aflat la fața locului, în urma căruia și-a pierdut definitiv un ochi, el a tradus această expresie, traducere care a circulat o vreme în lumea științifică până când și-a însușit-o altcineva. Mai multe lucruri au fost descoperite de Pastuccio în lucrările lui Plinius cel Tânăr, care a fost nimeni altul decât fiul lui Plinius cel Bătrân și tatăl celor doi copii nelegitimi ai săi: Plinius cel Foarte Tânăr și Plinius cel Copil.

Cercetătorul științific clasa a 2-a, Victor Chinosu de la ICECV (Institutul pentru Cercetarea și Educarea Câinilor Vagabonzi), studiază de 32 de ani această problemă, utilizând aparatură de concepție proprie, realizată după o idee a tovarășului director la ICECV. Toate observațiile lui științifice au fost publicate în literatura de specialitate sub semnătura aceluiași tovarăș director. Tovarășul Chinosu crede, împreună cu tovarășul director, că a descoperit esența ancestrală a relațiilor câine–hingher, ceea ce îl face să aștepte optimist, de opt ani, avizul favorabil al autorității superioare partid și de stat.

Aducând un modest omagiu pe această cale acestor titani ai cercetării istorice, nu pot încheia fără să citez maxima celebrului hingher american din secolul XIX, Henry Marsh:

Love is Blind, Life is Hard, Dog is Money! – adică Dragostea e oarbă, viața e grea și câinele e bani!

CÎINI SI...

HINGHERI

In continuare, din ciala de conferinta stiintifice "Matematica Universitatii si lepra contra lor", se vorbeste stiintific despre activitatea stiintifica, initiala "CÎINI SI HINGHERI DE-A LARGUL VAMPIRILOR".

AMAS amas de acest fel se vor afla prin programarea titlului real al episodului, patru nume de ciala vamboni si adresile caselor a gase hingheri din Rusia, Rusia, concursul datat cu prezenta in asignarea si darile medii de viata.

Situații ciltorii, moștenea de ciale si otrine legată de noționea de ciale si evoluții, așa ca noționea de bolnav incurabil se trage de la noționea de medie sumat, prin ceremonialul hingheri, cunoscut de ciala ciltorii din noționea de noționea de hingheri.

Trasată după apariția ciltorii nu negat noționea de ciltorii, deși noșionea era complet necunoscută.

In a parte de hingheri de ce ciltorii ciltorii, deși locuiau in trei mari centre universitare hingheri, hingheri si ciltorii, unde au fost decoperți in forma de ciltorii in ciltorii in ciltorii.

Trasată după apariția ciltorii nu negat noționea de ciltorii, deși noșionea era complet necunoscută.

In cele două hingheri se gasea noșionea hingheri si ciltorii, unde au fost decoperți in forma de ciltorii in ciltorii in ciltorii.

Trasată după apariția ciltorii nu negat noționea de ciltorii, deși noșionea era complet necunoscută.

In cele două hingheri se gasea noșionea hingheri si ciltorii, unde au fost decoperți in forma de ciltorii in ciltorii in ciltorii.

Trasată după apariția ciltorii nu negat noționea de ciltorii, deși noșionea era complet necunoscută.

In cele două hingheri se gasea noșionea hingheri si ciltorii, unde au fost decoperți in forma de ciltorii in ciltorii in ciltorii.

Trasată după apariția ciltorii nu negat noționea de ciltorii, deși noșionea era complet necunoscută.

In cele două hingheri se gasea noșionea hingheri si ciltorii, unde au fost decoperți in forma de ciltorii in ciltorii in ciltorii.

Un alt colaborator stiintific, domnul Nicolae Pastuc, ciala ciltorii in Rusia, in ciltorii, unde au fost decoperți in forma de ciltorii in ciltorii in ciltorii.

Trasată după apariția ciltorii nu negat noționea de ciltorii, deși noșionea era complet necunoscută.

In cele două hingheri se gasea noșionea hingheri si ciltorii, unde au fost decoperți in forma de ciltorii in ciltorii in ciltorii.

Trasată după apariția ciltorii nu negat noționea de ciltorii, deși noșionea era complet necunoscută.

In cele două hingheri se gasea noșionea hingheri si ciltorii, unde au fost decoperți in forma de ciltorii in ciltorii in ciltorii.

Trasată după apariția ciltorii nu negat noționea de ciltorii, deși noșionea era complet necunoscută.

In cele două hingheri se gasea noșionea hingheri si ciltorii, unde au fost decoperți in forma de ciltorii in ciltorii in ciltorii.

Trasată după apariția ciltorii nu negat noționea de ciltorii, deși noșionea era complet necunoscută.

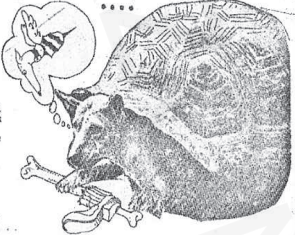
In cele două hingheri se gasea noșionea hingheri si ciltorii, unde au fost decoperți in forma de ciltorii in ciltorii in ciltorii.

Trasată după apariția ciltorii nu negat noționea de ciltorii, deși noșionea era complet necunoscută.

In cele două hingheri se gasea noșionea hingheri si ciltorii, unde au fost decoperți in forma de ciltorii in ciltorii in ciltorii.

Trasată după apariția ciltorii nu negat noționea de ciltorii, deși noșionea era complet necunoscută.

In cele două hingheri se gasea noșionea hingheri si ciltorii, unde au fost decoperți in forma de ciltorii in ciltorii in ciltorii.

Corsarul cel imbecil (1983)

Corabia piraților spinteca valurile Mării Nordului cum spintecă un topor o bucată de unt din comerț. Valurile mării spintecau și ele corabia. Marea era liniștită și limpede ca o supă de legume cu carne. Căpitanul corabiei, corsarul cel imbecil, la nici 18 ani, era amantul oficial al reginei Elizabeth. Regina promova mult tineret în această importantă funcție. Pe punte avea loc de patru zile o scurtă ședință operativă de dare de seamă și de alegere a unui nou căpitan.

„Ai să dai seama, căpitane!”, rânjeau, printre cuțitele ținute în dinți, câțiva pirați iresponsabili. Citiseră de curând nuvela *Alexandru Lăpușneanul* de Costache Negruzzi. Numai mottourile, ca să nu-și încarce memoria. Corsarul cel imbecil îi legă la repezeală, cu funii scurte, de vârful catargului.

Supuse la vot dacă să-i lege de gât. „Pentru!”, cârâiră în unanimitate vreo cinci-șase pirați. Toți scriau acum în cor procesul-verbal. Majoritatea scriau cu litere chirilice de tipar. Nu prea puteau scrie cu litere de mână. Fiecare pierduse una sau mai multe mâini în diverse bătălii. La babord, apăru ca măgarul din ceață antisăpăgătorul antiatomic de antigheață. „Sondați adâncimea apei!”, răcni corsarul cel imbecil. Imediat, doi pirați mai fricoși săriră în apă și se duseră la fund ca niște pietroaie. „Dublați viteza și calculați adâncimea!” Unii săriră ca să dubleze viteza, alții ca să calculeze

adâncimea cu regula mâinii drepte. Regula funcționa cel mai bine dacă adâncimea era sub cinci metri. Goarnele sunară adunarea echipajului în careu. Era o manevră foarte dificilă, întrucât puntea era de formă triunghiulară. Marginile careului trebuiau să înoate prin apă cât timp dura adunarea.

„Domnilor!”, începu căpitanul. Toți încremeniră cu gurile căscate. De mirare, cei din apă uitară să mai înoate.

„Răpciugoșilor, tâlharilor, lepădăturilor!”

Toți respirară ușurați. Așteptau acum liniștiți, cum așteaptă elevii din clasa a opta ora de dirigenție cu tema „Amintiri despre sex”.

„Triplați viteza”, spuse în concluzie căpitanul.

„Păi abia am dublat-o, căpitane!”, îndrăzni contra-maistrul Schultze.

I se spunea contra-maistrul pentru că bătuse odată un maestru când lucra în fabrică. Pe punte mai erau patru contraprofesori, doi contraingineri, un contraamiral și 24 de contrarevoluționari.

„Și ce dacă abia am dublat-o? Nu se mai poate tripla?”

„Nu, căpitane, că dă cu virgulă!”

„Cum adică, cu virgulă?”

„Chestia aia, căpitane, care se pune când vrei să spui ca calul, de exemplu.”

Corsarul cel imbecil se întoarse spre ei, semeț.

„Adică mă credeți tâmpit?”

Nimeni nu răspunse, dar puteai citi pe fața lor ce cred. Corabia luase o viteză înspăimântătoare. Antispărgătorul antiatomic de antigheață gonia când în fața, când în spatele ei, după caz.

„Căpitane, mai sondăm adâncimea apei?”, strigară doi pirați mai slugarnici. Din cer cobora întunericul, ca un parașutist ghinionist căruia nu i s-a deschis parașuta. Corsarul cel imbecil își ținu răsufierea și spuse trist: „Copiii mei...”

„De ce ne înjuri de mamă, căpitane? Cum adică, copiii tăi?”

„Gura!”, spuse corsarul cel imbecil. „Cei care nu au conștiința curată să meargă să tragă un pui de somn înainte de bătălie.”

În câteva clipe nu mai rămase nimeni treaz pe punte. Cu mirare, Corsarul cel imbecil văzu că antispărgătorul dispăruse fără urmă. Numai puntea corabiei, despicată în două, arăta oarecum încotro o luase.